

Красномир Крачунов

Белязаният

В късният следобед, въпреки че приближаваше хоризонта, Слънцето силно прежаряше. Самуел Райт Бътлър, наричан от приятелите си просто Сам, се прибра в къщата си и тръгна към задния двор. Пред вратата спря, вдигна ръка и леко натисна изкорубената дъска. Пантите неприятно заскърцаха. Прекрачи изтрития дървен праг и в същия миг умората го надви. Испита противна слабост в краката, колената му поддадоха и едва успя да се довлече до скамейката, скована от някой предишен обитател на ранчото под короната на стара, но все още разкошна круша с чудни на вкус плодове.

Днес свърши толкова много работа!

Отпусна се направо на земята и погледът му се зарея в изпепелената от жегата далечина. Унесът извика спомени от миналото. Мярнаха се отдавна забравени образи. Скръб, тъга и надежда се смесиха в едно цяло и се превърнаха в здрав успокоителен сън

– Събуди се, Сам! – Алекс, железният кон се бе сврял в нишата на стената до входа. – Дори до Дома си, не бива да спиш под открито небе без защита.

– Нали ти си до мен – размърда се съненият човек.

– О, аз съм един свободен кон-робот, нямам господар на когото вярно да служа и това ме кара да страдам непрекъснато.

– Стани ми приятел.

– Сърцето ми е заето.

– Нима мъртвеца ти е по-мил?

– Какъв неблагоприятник си. Този мъртвец ти спаси живота.

– Видях единственото възможно прикритие и се мушнах под тебе. Но ако твърдиш, че той е загинал преди три века с благородната цел да ме спаси, позволи ми да не повярвам.

– Кой знае? – измърмори едва чуто коня. И в тези думи имаше неприкрита тъга.

– Тогава, възприеми ме като пряко продължение на Били.

– Вие сте толкова различни – възпротиви се Алекс. – Той бе с нежна душа, а ти си груб и практичен селянин...

– Не обиждай!

– Виждаш ли, дразниш се от истината, а той би възприел тези думи като невинна шега. Но не в това е проблемът. Настройката ви е различна. Възприел съм по-хубавата и другата ми е чужда и неприятна...

– Да те обзядя отново?

– Ха! Да не съм глупак! Да изгубя паметта си? Да изгубя собственото си „аз“?

– Щом те измъчва...

– Никога!

Роботът се ядоса и повече не проговори. Сам се усмихна, търколи се отново на земята до пейката и безгрижно затвори очи. Скоро дишането му стана равномерно.

Високо в небето, далеч на юг, където хоризонтът се слива с веригата плешиви планини, се появи едва забележима точка. Алекс веднага я забеляза и напрегна вниманието и погледа си – от десетки години над тази изгоряла степ не беше се вестявало подобно същество.

Черната птица бавно планираше във въздуха без да размахва огромните си криле, извиваше уродливата си като посадена на дълга гъвкава шия глава на всички страни и издаваше резки пронизителни крясъци.

Алекс се поизправи, готов да изстреля порция смъртоносен заряд, но нещо по-силно от тази му готовност да предпази Сам се намеси и заповяда да стои мирен.

Роботът затихна.

Лешоядът промени ъгъла на атака на крилата си и започна да се спуска към земята. Бягащата му сянка покри спящия човек и просто се закова на едно място. Младежът се размърда тревожно, пробълнува нещо неясно, обърна се на гръб и внезапно отвори очи.

Погледите им се срещнаха!

Птицата извъртя глава и рязко закряка:

– Га-а! Га-а! Га-а!

После разочаровано размаха криле и сянката и отплава нейде встрани. Зелените треви, през които мина, веднага увяхнаха.

Сам проследи с поглед птицата и видя как тя се насочи към близкия хълм и кацна на неговия връх.

– Какво беше това? – запита уплашен човекът.

– Не забелязах нищо опасно – отвърна Алекс.

– Тази птица, която кацна на онзи хълм...

– О, тя просто прелетя високо над ранчото.

– Изпитах внезапен студ. Събудих се. А тя над мен! Искаше да ми изкълве очите!

– Сънувал си страшен сън – обясни Алекс.

– Ужасно беше: остър стиснат клон и очи пусти, бездънни, водещи в небитието. Още миг и щях да падна в тях. Замириса ми на мърша. Сякаш смъртта ме докосна. Сигурен съм – птицата искаше да изкълве моите очи! Сигурен съм!

– Събудил те е вътрешния ти усет. Той е кроил намеренията на

лешояда, той те е лъгал, той те е спасил...

– Какво искаш да кажеш с това?

– Повтарям: сънувал си лош сън. Но с продължение в будно състояние.

– А птицата?

– Тя прелетя високо над тебе и сянката и дори не достигна земята.

Сам поклати глава, наведе се и вдигна едно черно перце – изглежда се бе откъснало от птицата. Обърна се към робота, но той мълчеше с обичайната си невинна физиономия – никога не си признаваше пропуските. Ако сега го запиташе, как е допуснал това да проникне в двора, сигурно щеше да отговори, че е следствие на техническа магия.

– Алекс, бъди така добър и дезинфицирай двора – помоли Сам. После приближи лявата си ръка до устата и духна перцето. То се вдигна нагоре, превъртя се няколко пъти във въздуха и преди да падне на земята, неусетно се стопи и изчезна от погледа. Лек сърбеж премина по дланта.

Сам изведнъж се разбърза. Понечи да затича към хълма. Дори направи няколко крачки. После се спря рязко. Върна се, взе пушката, провери плазмения пистолет, напъха верния стар револвер в кобура, нахлупи на главата си широкополата шапка с радара и тръгна на лов.

Някакво неспокойно предчувствие подсказваше, че трябва да убие лешояда.

Огледа се за Алекс и се ядоса. Роботът го нямаше наблизко. Сега ли трябваше да изчезне? После си спомни, че тях двамата нищо не ги свързваше, освен клетвата. По-добре въобще да не се връща! Така безболезнено ще отпадне едно задължение.

Пътят към хълма се оказа осеян със следи на конски копита и гумени грайфери. Наскоро някакъв керван бе минал край неговото ранчо.

Усети необяснима тревога.

Помъчи се да я потисне, да се съсредоточи за лова, затова повдигна рамене и продължи напрегнат. Но следите го подсетиха за изключенията в договора за ранчото.

Хълмът се намираще в землището на ранчото, но не влизаше в арендованата и притежавана от него земя. По същият начин се третираха една долчинка в южния край на имението, близо до Каменистата пущина и някакво миризливо блато до самия бряг на Реката.

Намекнаха му, че най-добре ще направи, ако въобще не стъпва по тези места. Защо? – последва естественият въпрос. Ами-и – отговориха му неопределено, – говедата изчезвали там. Не уточниха за какви говеда

става дума.

Стигна разклона. Пътят леко се отклоняваше наляво и продължаваше към пустия хоризонт. Още по-наляво се отделяше тясна, но силно утъпкана от множество животински, а може би и човешки крака пътека, криеща се сред учудващо буйна трева. Миришеше силно на зеленика, чиста вода и здравословен здравец. Деловито бръмчаха пчели и прелитаха он цвят на цвят. Някакво по-едро животинче безгрижно размърда живата покривка, чу се пляскане, доволно мъркане и отново настъпи тишина. Въздухът, кристално чист, звънеше с нежна и ритмична песен.

Омая проникна в душата на Сам и дори еднообразната изгорена пустиня заизглежда красива. Отпусна се и забрави опустошаващата душата предпазливост. Поведе го нещо по-силно и закрачи съвсем спокойно и с пълно доверие към хълма. Знаеше – тук нищо не го заплашва.

След няколко крачки се озова в съвсем друг свят.

Девственият лес не пропускаше светлината. Преплетените клони образуваха величествен свод. Тягостният полумрак проникваше в душата. Врълхлетя го страх. Тук няма място за него! Помисли го, всъщност, усети го с шестото си чувство и рязко се обърна. Краката му го понесоха панически.

Заслепи го яркия блясък на Слънцето. Отново стъпи на пътя. По инерция направи няколко крачки в повече. Спъна се в канавката. Падна. Земята под него се раздвижи. Усети, че пропада. Почвата се сриваше с тъжен шепот.

А в дълбокото някакво скрито същество въздъхна тежко и стръвно.

Сам размаха отчаяно ръце и успя да се докопа до извит открит корен. Вкопчи се в неочаквания помощник с мъртва хватка. Плъзгането надолу спря.

Но как да излезе?

Напрегна мускулите си и бавно се вдигна. Но гъвкаво пипало се уви около левия крак и задърпа надолу.

– Помощ! – завика уплашен Сам. – Алекс, къде си? Помогни ми!

Отговорът бе горещ полъх на пустинния вятър. Облак ситен пясък заблъска лицето му и напълни незащитените очи. Дразненето и болката го накараха да стисне клепачи. Изчака вихъра да спре. Със сълзи и бързо мигане си върна зрението.

А пипалото, като не усети гола жива плът, разочаровано го пусна. Усетил свободата Сам панически задрапа нагоре. Пръстта се сипеше в отворената паста. Човекът ловко се идви като дъга, праметна крак през края на ямата и с последен напън на силите си успя да се изтърколи на

пътя.

Нещо удари до него. Вдигна се облак прах. Последва блъскане в гърба. Стягаща прегръдка. От бездната изкочиха цял спон пипала и настървено се впиха в човешкото тяло. И за щастие нито едно смукало отново не попадна на жива плът.

Дясната ръка беше свободна. Самоткачи с нея една граната от пояса си, издърпа със зъби запалката и без да чака нито миг, я метна в ямата.

Секундата спокойствие и тишина бе последвана от рязко вдигане във въздуха и силен грохот. Избухването изхвърли мръсен фонтан разкъсана плът и кръв. Пипалата конвулсивно се стегнаха. Костите на Сам запукаха. Инстинктивно закрепва от болка. Ясно видя в ямата клокочещата маса месо. Стените се срутиха и скриха отвратителната гледка...

Разтреперан Сам се освободи от мъртвите пипала и с пугнуса се взря в разпилените останки – някои части продължаваха да се извиват. Изтича встрани на чисто място, седна направо в пръстта, хвана главата си с ръце и се разплака...

Конски тропот го накара мълчаливо да изтрие сълзите си.

– О-хо-хо! – възхити се Алекс. – Имал си интересно преживяване. Изглежда, са те поканили най-учтиво на вкусна трапеза в качеството ти на бифтек по татарски. А ти грубо си отказал. Горкият, беден Муци! Отиде си от този хубав свят без да изпълни заветното си желание, поне веднъж в живота си да хапне човешко, гарнирано с пресмъртен вопъл.

– Ама че отвратително! – възмути се Сам. – Ти къде изчезна толкова време?

– Наложил се да направя няколко спешни консултации относно Били...

– Аха! И ме изостави!...

– Колко си несправедлив! Насам препусках като луд. Така си бях разчел времето, че щях да те хвана точно над гърлото на Муци. А ти ме обвиняваш...

Бойната машина-робот прегъна крака и гърдта и докосна земята. Така приличаше повече на костенурка отколкото на кон. Главата му бе пряко продължение на гърба. Очите, или по-точно всевиждащите рецептори втренчено хипнотизираха човека.

– Скрив се зад мен! – заповяда Алекс.

– Опасност ли има?

– По-страшна от Муци.

Сам се изгърколи до Алекс. Качи се в седлото и въздъхна с

облекчение – тук беше в безопасност. Размаха крака и пожела да забие остри шпори в железния хълбок. Но спря в последния миг.

Конят се изправи, придоби отново елегантната си стойка и загалопира грациозно, отначало по прашния път, после направо през пустинята, в южна посока, към веригата ниски и плешиви хълмове, далеч от ранчото.

Отмереният ход, еднообразната гледка, отминалата опасност и последвалото отпускане, приспаха човека. Сънен се облегна във високото седло. Безопасността е в ръцете, моля-моля, в копитата на робота. Унесе се в далечни и смътни спомени и неусетно заспа.

На известно разстояние зад тях се появиха двама конници. Известно време ги съпровождаха с погледи, след което по същия безмълвен начин изчезнаха в пространството.

Нито Сам, нито Алекс ги забелязаха.

Мракът, както се полага в една пустиня, връхлетя внезапно. Нощта встъпи в правата си. На чистото небе заблестяха ярки звезди. Стана хладно. Насекомите излязоха от дупките си. Тяхното цвърчене се превърна в стройна мелодия и така щеше да продължи до пръкването на зората.

Стресна го рязко спиране.

– Слизай! – завикаха груби гласове. – Пътуването свърши! Добре дошъл при нас!

Буйният смях разбуди напълно Сам. Отвори очи и с учудване се видя заобиколен от група мъже с бръснати глави и свирепи погледи.

Алекс безучастно бе свалил силовия щит.

Малко встрани от диваците строен гигант размахваше нетърпеливо гъвкав бич. Лицето му изразяваше презрение и силна досада. Изчака Сам да слезе от коня и се приближи до него.

– Добре дошъл, скъпи съседе – заговори той с любезен глас. – Аз съм Харолд Силния. Ние отдавна желаем да се запознаем с човека, за когото мълвата разказва такива невероятни неща.

Усмивката, която придружаваше тези думи, бе откровено издевателска. Но зад изкривените в гримасата устни пролича вътрешна напрегнатост и лична неувереност.

– Да му пуснем кръвчица! – завикаха от тълпата.

– Отрежи му главата!

– Да го закачим на кръста!

Сам се вцепени от страх. Бе попаднал във вражески ръце. Спомни си, че този Харолд Силния минаваше за приятел на Ред. Сигурно ще си

отмъсти. Оставаше му единствената възможност да загине с чест! Посегна да сграбчи оръжието си и хвана... празно място. Гръмна смях. Той погледна Алекс. Конят поклати безизразно глава.

– Прави, каквото ти кажат! – това бе заповед и нищо повече!

– Приятелю! – Харолд Силният го хвана за ръка.

Сам трепна от хладината, която се излъчваше от силната длан.

– С най-голямо удоволствие – продължи вождът, – бих ти посочил пътя към по-хубавия свят, но по-висши от мен особи решиха иначе. Ти трябва да минеш през Пътеката на изпитанията!

Той вдигна повелително ръка.

Няколко яки мъжаги го сграбчиха грубо. Пред него се изправи висок и сух мъж с измъчено лице. Разтвори рязко ръце и пронизително закрещя. Звукът сякаш проникваше право в подсъзнанието. Тялото на жреца се изтърколи на земята и загърчи като настъпена отровна змия. От изкривената уста бликна кръв.

– Прескочи го! – заповяда Харолд Силния.

– Върви – допълни смутено Алекс, – вълви. Успееш ли, спасяваш и двама ни. Трябва да издържиш изпитанието. Знаеш ли какво те очаква? Не!? Погледни напред. Стрелците заемат позиции. Ти ще вървиш по пътеката. А те ще стрелят по тебе. Улучат ли, е, така ти било писано. Не успеят ли – свободни сме.

– Това си е чисто убийство!

– Е, почти. Но имаме и някакъв шанс.

Сам се престаши и прекрачи гърчещия се старец. По гърба си усети безброй горещи погледи.

– Едно пояснение – гласът на Алекс бе съвсем спокоен, както подобава на истински робот, – гледай да не бързаш.

Сам се обърна и при вида на невинната конска физиономия изпита бясна ненавист.

– И не спирай – добави Харолд. – Това са условията на Изпитанието. Минеш ли през отвора на Червената скала, стрелбата почва.

Грамадата на Червената скала бе обзидила върха на най-близкия хълм. До нея водеше стръмна стълба, издълбана в камъка. Сам започна да се качва и когато се озова горе, бе плувнал целия в пот. Дишаше тежко. Приблужи се до вратата и видя Пътеката. Някакъв усърден майстор я бе прокарал по равното било, така че да бъде удобна за стрелците. Човек нямаше къде да се скрие дори за миг.

Тръсна глава, стисна зъби и тръгна.

Куршумът изсвистя над главата му. Гърмежът веднага проглуши

ушите. Неволно трепна. Сърцето му заби силно – сякаш искаше да изкочи от гърдите. Солена пот потече по лицето.

Дали да не побегне?

Инстинктът за самосъхранение го съветваше да го стори веднага. Разумът гасеше първичната жар и сковаваше краката. Местеше ги с труд – май не бяха негови.

Вторият куршум се блъсна в бордюра и противно изсвистя.

Третият се изгуби нейде в пространството.

Остра жажда изсуши устата. Устите се напукаха, езикът надебеля.

Единственото му развлечение бе да брои изстрелите: ... петнадесет... двадесет и три...

Престана.

Гледаше да не излезе във от Пътеката...

А времето вървеше така бавно. Изстрелите отмерваха секундите. Куршумите свистяха край него и не улучваха. Троен рикшет се спря в гърба му. Силният удар почти го повали – залитна напред – а-ха да падне, – след болката ризата залепна за кожата – явно потече обилно кръв...

– Успя! Успя! Браво, момчето ми! – зацвили Алекс и загалопира към него. – Бързо се митай на седлото. Тези дяволи спазват обещанията си, но малко предпазливост никога не вреди. Ти беше чудесен. Ти беше великолепен. Ти си герой. Ти си спасител!

Сам първо скочи в седлото, после, за отмъщение, жестоко го пришпори и едва когато полетяха, обидено изрече:

– Благодаря за чудесното преживяване!

– Можеше и да свърши по-зле.

– Например?

– Условието да бяха неизпълними.

– Нима е имало въобще никакви условия?

– Оракулът ги мени всеки път. Представияш ли си: скорост от тредесет и шест километра в час? Или да изминеш разстоянието на куц крак? Или да не докосваш с подметките си Пътеката...

– Стига си издевателствувал.

– Върна ли се самочувствието ти?

– Почти. Липсва ми само оръжието.

– Пушката ще получиш, след като посетиш Оракула...

– Алекс, моля те, като съдружник, обясни ми най-после, какво всъщност става? Защо позволи да ме пленят? Та ти сам самичък можеше да ги избиеш! Какво беше това изпитание? Къде се намира този Оракул?

Кой е той?

Галопът премина в стремителен кариер. Копитата така тряскаха земята, че от камъните хвърчаха съзвездия искри. Вдигнатият облак прах се подхващаше от вятъра и разпиляваше високо над повърхността. Тук там започнаха да се мяркат тревички и сбръчкани изсъхнали храсти. Равнината се превърна в стръмни хълмове. Вмъкнаха се в някакъв пролом и след миг се озоваха в чудна долина, изпълнена докрай с чиста и мрачна гора.

Клоните зашибаха силовия щит.

– Стигнахме – съобщи Алекс. – Слизай! Оракулът те чака.

Зазвучаха тъпи удари на барабан. Идваха изпод земята. В очите на коня пробляснаха искри. По безстразната иначе желязна физиономия се прочете онази неопределена ирония така присъща само на роботите.

Сам скочи на земята, опита се да оправи дрехите си и като не успя напълно да се справи, махна с ръка и се запъти към мрачния вход на пещерата. Заприлича му на кит, зинал широко паст, който го поглъща без да го забелязва, заедно с безброй други дребни същества.

Приблужи се и спря в почуда. Това, което прибичаше на вход, се оказа прозрачна стена, толкова плътна, че през нея вътрешната светлина едва надникваше.

– Върви и не спирай! – процеди Алекс. – Иначе ще се вградиш в стената!

Човекът потрепера, представи си, как каменистата маса го обхваща и животът изчезва, след което се насили, преодоля инстинктивното желание да побегне и тръгна напред. Усети студен допир на някаква хлъзгава маса. Вървеше през гнусното прозрачно вещество и спря едва, когато усети, че се намира в помещение пълно със спарен тежък и неприятен въздух. Завоня на гнило, катран и сажди. Остър пушек накара очите да засълзят.

Намираше се в странна каменна пещера. Таванът се издигаше като огромен купол. В средата черен гранит оформяше нисък подиум. От двете страни на този подиум шест огнища бълваха тъмни кълба дим.

Камъните на стените се размърдаха и от образувалите се отвори излязоха дванадесет джуджета-ковачи, приближиха се до огницата и зарзмахваха в такт чуковете си. Наковалните запяха с чист кристален звън.

Понесе се мощната песен на джуджетата.

Те образуваха чудесен мъжки хор. Стените на пещерата представляваха един прекрасен резонатор и цялата зала се изпълни с божествена

мелодия.

Осветлението угасна, продължиха да горят единствено ковашките огньовете.

Точно срещу Сам, в дъното на пещерата, затрептя светла точка, увеличи се и стана мощна и ослепителна като прожектор. Болката през очите се втече надолу към сърцето и го накара да забие силно, после се заиздига нагоре и обсеби изцяло разума. От изтръпналите устни се изтръгна глух стон. В същия миг настъпи пълна тишина и тъмнина.

Само в отворилата се скална паст прозвуча тихо бръмчене и заизлиза мека нежна светлина.

Оракулът пристигаше!

В тебеширеният кръг на подиума се спусна огромно яйце. Черупката му изведнъж стана прозрачна и от вътрешността заструя приятна светлина. Изглеждаше като стъклено и в него, по невероятен начин бе вмъкната истинска човешка глава с широко отворена уста, преготвена сякаш за конвулсивен вик.

Изречените от нея думи бяха неясни, но така се вмъкнаха в съзнанието, че направо го смазваха. Сам се опита да преодолее болезнената хипноза, но не успя дори да помръдне. Трепкащите болки като електрически искри изкачаха от върха на пръстите и се пръскаха в околния мрак.

Заблестя сияние...

Когато се осъзна, залата бе празна и тъмна.

– Върви си човече – проехтя каменен глас.

„Но вие нищо не ми казахте“ – опита се да възрази Сам.

– Истината е вътре в тебе!

Изходът се разтвори и човекът побърза да се озове на воля. За свое учудване се оказа сред гора от високи и стройни борове и елхи. Миризматата на смола напомняше за планини и морски платноходи на отдавна отминалите дни и момчешките мечти. Свежиият въздух изпълни гърдите, изгони противната смрад и върна на Сам привичната му самоувереност.

Колко хубаво е да се намираш сред природата, дори когато зад близките шубраци броди някакво голямо и може би опасно същество!

Шумът на тежките стъпки и глухото ръмжене се приближаваше. Чупените крони трещяха под ударите на мощните лапи.

Сам протегна ръка към пистолета си и не се учуди много, че го нямаше на мястото му. Беше невъоръжен. Спомни си: аборигените на Харолд Силния ги бяха взели като плячка.

Почувствува се като гол!

Проклетия му Алекс! Пред грубите сили на природата бе направо безпомощен. Отдръпна се назад и усещайки клоните да опират гърба му, се опита да ги премине. Те се огънаха под натиска на тялото му и като за подигравка не пожелаха да го пропуснат. Дори му се стори, че го хващат с краищата си като враждебно тяло.

Изтръгна се рязко, търколи се на земята и потърси някаква пролука в живата стена. Стори му се, че може да пропълзи под един провесев клон и веднага опита да се провре. Но килима борови иглички бе наметнат над дълбока локва застояла вода. Сам пропадна в нея, нагълта солидно количество тиня, но дори не забеляза отвратителния и вкус, изплю мръсотията и зарадван се промъкна от другата страна на клонестата стена.

На това място плътният горски таван се разкъсваше и през просветите надничаше игривото слънце и чертаеше ефимерни наклонени колони сред издигащите се пари от пода на растителната катедрала.

Нетърпеливото и близко ръмжене подгони човека. Краката сами се придвижваха по твърдата почва. Сам стигна до някакъв склон, без да намалява скорост се запуска, но се спъна в скрит сред тревата клон и се затъркала през глава надолу.

Преметна се за последен път. Ръката му случайно попадна на гъвкав и леплив клон. Стисна яко и успя да се задържи. Така и не разбра, как се оказа прав. Но в същия миг се сблъска лице в муцуна с озъбена и ръмжаща мечка.

Кой от двамата се оказа по-изненадан едва ли някой би могъл да прецени. Само че Сам се оказа по-бърз. Инстинктивно замахна с дясната си ръка и нанесе силен прав удар точно по чувствителния нос. Миролюбивото кафяво същество изплака от обида и болка, рязко се обърна и търти да бяга. Посипаха се зрели малини. Човекът на свой ред се обърна и отдалечи в обратната посока.

Неочакваното преживяване разреди нервното напрежение и Сам прихна да се смее, но бързо замлъкна.

Само на няколко крачки пред него мълчаливо стоеше сляпата мечка Доркан. Празните очни ябълки направо го пронизваха с настойчивостта си. Тихото ръмжене, което съпровождаше хипнотичното въздействие, криеше в себе си някаква непонятна информация. Възприемаше я с подсъзнанието си и това, което не успяваше да разбере, смразяваше жилите му. Звярът се приближи. Дъхът му го опари. Почти се задуши от зловонието.

Страхът го освободи от яката си прегръдка едва, когато гърба на

страшилището се изниза край него и се скри нейде в гъсталака.

Имаше ли това някаква връзка с Оракула?

– Май си имал интересна среща? – запита Алекс час по-късно, след срещата им на границата гора-пустиня.

Тези думи извадиха Сам от транса в който бе изпаднал. Погледна робота, спомни си преживяното, прекара ръка през лицето си, при което свали полепналата и вече изсъхнала кал, поопипа дрехите си и колкото можа ги изчисти. Наблизо шуртеше бистро изворче, отиде при него, изми се и така освежен изведнъж засия. Разтърси глава и без да иска се освободи от преживяното унижение.

– Видях стар познат, разменихме си няколко думи и се разделихме доволни един от друг.

– Сигурен ли си?

Сам препаса колана с пистолетите и праметна през рамо карабината си.

– Тук, в пустинята, сред самотата на изоставената страна, единствено можеш да бъдеш сигурен само в коня си.

Каза тези думи и лицето му помръкна. Спомни си Буцифал. Така му допаднаше с приятния си характер. А той не беше се опитал досега да открие поне някаква следа от виновниците за гибелта му. Мисълта му полетя по нови пътища.

– Алекс – произнесе хладно Сам, – отиваме в заведението „При Реката“.

– И какво ще правим там?

– Искам да поговоря с приятелката на Ред.

– О! Нали първо щяхме да търсим убийците на Били?

– Нямам нищо против, но ти досега не си ми казал нито дума по това дело...

– Направих някои проучвания – прекъсна го коня-робот – инямах възможност да се вдълбочавам засега...

– Тогава, изпълни молбата ми и ме заведи „При Реката“.

Алекс съвсем равнодушно се съгласи.

– Пътят е много опасен – прибави той след известно време. – Кръчмата на Смоуки се намира в неутралната зона, където най-често се сблъскват различните племена. След някоя кървава битка се наливат с алкохол и наркотици за успокояване на разклатените си нежни нерви.

– Стига си приказвал. Да вървим!

– Откъде да минем?

– По най-прекия път.

– Ако тръгнеш по права линия, ще загубиш главата си. Тресащицето Харололу е непроходимо. Погълща всичко живо и крачещо, което се осмели да стъпи в неговата кал.

– Не ставай буквояд.

– Тръгнем ли по най-късия път ще загубиш коня си.

– Вече съм го загубил.

– Но аз ценя живота си, дори в тази механична форма.

– Тръгни по най-късия безопасен път – почти изрева Сам.

– Добре де – възхити се на гласа Алекс, – вие хората сте прочути с прибързаността си и нетърпението. Преди час едва ли си мислил, че ще предприемем такова пътешествие.

– Млъкни!

Тропотът на железните копита бе единствения отговор.

* * *

Късно вечерта звездите блестяха като изящни брилянти на небето. Нагорещеният пясък изпускаше насъбраната енергия с лек пукот. До хоризонта се разпростираше полето на избликващите искрици и бледото сияние подчертаваше неправилните форми на местността. Това сияние не оставаше неподвижно, вълнуваше се като мъртво вълнение, струпваше се на клади и след миг се разпиляваше.

Сам усети, че силите му са на изчерпване. Вгледа, избра едно по-равно и високо място и насочи Алекс натам.

Конят се зае да приготвя лагера. Почисти със здравите си копита триметров кръг от бодливите кактуси, отпъка почвата и опъна силовото си поле: отвън нищо не се виждаше, отвътре, дори в пълен мрак, биха забелязали и най-малкото движение в околната пустиня.

За легло на Сам послужи пясъчния под. Обтегна измъченото си тяло подложи под главата си седлото и изпита невероятно удоволствие. Животът отново придоби обичайната си стойност. Конят се би свил в своята част на силовата палатка и нещо размишляваше.

– Какво ще вечерям – попита изведнъж Сам.

– Това не е мой проблем – отвърна безизразно Алекс.

– Изглежда си прав – съгласи се Сам. – Но въпреки това усещам ужасен глад.

– Съжалявам – почти изцвили Алекс. – В дисагите няма нищо за ядене. Тръгнахме някак си прибързано и ти забрави да се погрижиш за тези дреболии.

– Гледай ти! – учуди се Сам.

Обиди се и замълча навъсено. Но Алекс не се трогна особено от мъките на спътника си. Изглежда, поговорката „робот на гладен човек не вярва“ оправдаваше напълно съдържанието си. Умората се оказа силна и сънят бързо го надви.

Сепна се от някакво движение близо до силовата преграда. Втренчи се в утрения полумрак. Само на няколко метра право към тях пълзеше проблясаща лента. Змията се извиваше по пясъка и тихо съскаше. Достигна преградата и дори не се стресна – премина я и се насочи към Сам. На него не му остана нищо друго, освен да вдигне карабината си и със всичка сила да спусне приклада точно върху главата на влечугото. Плисна кръв, гъвкавото тяло се замята като камшик, но скоро замря.

– Горкото същество – отвори едното си око Алекс, – не беше дори отровно.

– Но става за ядене.

– А-ха! Какви ниски чувства те ръководят...

– Добре си ти със заредените акумулатори.

– Те никога не се разреждат. Горкото животинче, колко доверчиво се приближи до тебе, а ти, вместо да се зарадваш на това, употреби груба сила... Добре... Добре... Хвърли я навън. Сега ще те нахраня с нещо далеч по-вкусно и хранително.

– Можеше да го сториш снощи.

– Бих могъл, но понякога не съм много съобразителен. Нима, аз конят-робот съм виновен, че природата-майка ви е конструирала така нелепо.

След произнасянето на последната дума, от вътрешността на стоманеното тяло излезе някаква плоска плоча, топла на пипане, с ароматна миризма и апетитен вид.

Сам побърза да забие зъбите си в неочакваното лакомство. Силите бързо се върнаха в отпочиналото тяло, а заедно с тях се върна и способността да мисли логично.

– Как тази змия успя да премине силовото поле? – запита той гласно, без да адресира въпроса си към Алекс.

– И аз се чудя – допълни конят. – Изглежда някой е приложил особен вид техническа магия. Но какво иска да ни предупреди? Че пътя натък е безопасен... или следващият посетител ще бъде...

Така загадката остана неразрешена.

Вдигнатият облак прах означил пътя им. Когато улегна, с площадката на която бе разположена палатката им станаха някои странни неща. Отначало пясъкът се размърда и неравностите изчезнаха. Мъртвото тяло

трепна, раната отрони две капки кръв и започна да зараства. Минута по-късно змията, здрава и читава, изсъска с раздвоения си език, надигна глава, огледа се и като видя, че нищо няма да смути спокойствието и, се сви на кълбо точно в центъра на кръга и когато замря, изведнъж изчезна.

А двамата конника с черни наметала и железни лица, които преминаха наблизко, си казаха няколко думи, при което не се чу нито звук и също се стопиха съвършено безшумно.

Пустинята отново придоби безрадостния си безжизнен вид. Цареше пълно спокойствие. Вятърът бе стихнал. Единствено въздухът потръпваше горещо.

Сам изтри капчиците пот по челото. Тръсна глава и се закова изненадан. Преди малко виждаше едно нещо съвсем иначе. И въпреки че нещото беше много далече, и очите му не бяха в състояние да преодолеят пясъчните дюни, бе сигурен, че проблясъците на чужди възприятия в мозъка му, изглеждаха истински.

Привечер стана просто непоносимо. Изви се вятър и вдигна облачета прах и ситен пясък. Жегата, вместо да отслабне, рязко се усили. Поиска му се да пие вода, но конят решително се възпротиви да надхвърли предвидената дневна дажба. Сам напразно се опитваше да овлажни със слюнка устните си, а те, напукани и дебели, предаваха болката направо във врящия мозък. Огромна буца бе заседнала на гърлото и напразно се опитваше да я преглътне.

– Искам да пия – молеше Сам, като изгаряше от вътрешен срам, пред необходимостта да се унижава.

– Не ми е възможно – сряза го Алекс. – Имам в себе си само четиридесет литра чиста вода за пиене и съм принуден да ти отпускам дневно по литър...

– Искаш да кажеш, че...

– Позна! Нашето пътешествие ще продължи точно четиридесет дена.

– А защо не тридесет и девет или четиридесет и един?

– Не е разрешено.

– Кой може да ни заповядва тук?

– Това никой не знае. Оракулът е само изразител на висшите желания.

– Препускай право към Смоуки. След час искам да съм там!

– Забранено е! Бих го сторил, но зная, че това ще бъде началото на края ми.

– Нима някой е в състояние да унищожи робот като теб?

– Ти дори не можеш да си представиш, колко близо съм до гибелта. Казват, че роботите нямали чувства, но не им вярвай. В мен се е вселил страх. Не ми задавай повече неудобни въпроси. Мозъкът ми може да се пръсне. Моля те, възприемай нещата, такива, каквито ни ги поднасят и не се противи.

– Умирам от жажда. Жегата ме изсушава.

– Така кажи, човече – възрадва се Алекс. – Бързо ще се справя с температурата.

Силовият пашкул обви Сам и приятната хладина пропълзя по тялото. Защо това изчадие механическо не го направи по-рано? Четиридесет дни? Е, по-добре е от четиридесет години! Доволен беше и от тази малка победа.

Всъщност, кой ще се грижи за говедата в ранчото?

– Оракулът ни закриля – поясни Алекс, – но съществуват сили, желяещи нашия неуспех. Пред нас е смърт. След нас е смърт. Безопасният път криволичи и непрекъснато се променя.

Сам не каза нито дума. Усети се дребна пращинка попаднала в центъра на урагана и мятана на всички страни. Стисна устни и юмруци. Ще се бори, ще се бори и ще победи! А това означаваше да излезе жив от пустинята!

Мракът запълзя бавно и неуморно като тежък валяк и щом покри всичко с черната си мантия, на небето засвяткаха бисерни звезди – огромни и тържествени те вселяваха в душата на човека приятно спокойствие. Роботът сякаш усети нямата молба и преобразува седлото в тясно легло. Сам се настани и доверчиво допря буза до парещия корпус...

На сутринта Алекс дълго се колеба. Тръгваше в една посока, спираше, завиваше ту наляво, ту надясно, връщаше се, отново поемаше напред... Сам предпочете да не пита. Попиваше с очи гледката и се опитваше да запомни всяка гънка на пустинята.

Напразни усилия!

Изкачваха се по някакъв вълнист склон. Отронващите се под копитата камъчета с тих шепот се търкаляха надолу. Когато изкачиха върха пред тях се простря китна градина.

Не беше мираж. В центъра на пустинята някой бе успял да сътвори най-прелестното кътче на вселената. От растенията се изтръгваше нежен аромат, придружен от още по-нежна музика.

– Напразно се опитвах да избягам – изцвили Алекс.

– Не ми прилича на мираж? – прошепна Сам.

– По-лошо е – изсъска Алекс, – клопка, от която няма начин да избягаме...

Ръката на Сам мигновено се сви и хвана дръжката на пистолета.

– Опасността е още далече – поклати нервно глава конят. – Не се изсилвай напразно. Остави оръжието на мира. Ако се наложи да използваме подобни груби средства, ще те предупредя навреме.

Направиха няколко крачки напред и щом се озоваха в тревното поле, картината веднага се промени. Великолепието се оказа безжизнено. Сухите стебла се пукаха с лек трясък под копитата. Цветовете се разсипаха на ситен прах от полъха на раздвижвания въздух. Така разрушената и осквернена красота полепна по телата на Сам и Алекс.

– Боже Господи! – изстена Сам при внезапното преобразяване на месността. – Всичко е било сухо, а ние го унищожаваме!

– Не бързай да се обвиняваш – предупреди Алекс. – Тепърва ни очаква страшното.

И копитата грубо зачаткаха по вкаменената почва.

Къщата изникна внезапно. Изглеждаше напълно обитаема. Прозорците бяха плътно затворени. Пердетата – вдигнати. А входната врата – гостоприемно отворена.

Очакваха ги.

– Нима тук, в пустинята, живее някой?

– Стана най-лошото – процеди Алекс, без да му обръща внимание. – През цялото време се опитвах да го избегна, но така било писано, попаднахме пред Блуждаещия Дом.

– Какво му е страшното?

– Откъде да знам – призна си конят. – Казват, че който е влязъл, не е излязъл.

– Тогава да я заобиколим – предложи Сам, – карай вляво.

Алекс се разсмя с конски акцент, но се подчини на заповедта.

Къщата се измести и отново се оказа пред тях, този път значително по-близо.

– Е, разбра ли – занарежда конят, – същността на проблема? Накъдето и да тръгнеш, къщата ще бъде пред нас. Съдбата ни е такава: трябва да влезем вътре.

– Ти върви, аз оставам вън.

– А-а-а, не! – възмути се Алекс. – В никакъв случай няма да допусна подобна дискриминация.

– Да почкаваме, може би това е просто един хубав мираж, който ще благоволи да се махне...

– Изглежда, когато си бил малък, са ти разказвали много приказки. Все още вярваш на чудеса.

– Тогава, да тръгваме – с половин уста се съгласи Сам.

– Отново не съм съгласен.

– Така ли? Да вървя сам, а? – сети се най-после Сам.

– Аз мога да почакам – изясни се Алекс. – Какво представляват за мен няколко века. Познаваш добре характера ми. Достатъчно съм търпелив. И същевременно предпазлив. Този, който ни дебне вътре, едва ли ще изтрае...

– Разбрах добре. Върви и умирай!

– Казал ли съм подобно нещо?

– Но се подразбира...

Конят просто изцвили от удоволствие.

– Съжалявам, Сам. Друга алтернатива нямаш. Мога да те храня още месец, да те поя – месец, но след това ще се превърнеш в...

Той не завърши изречението си, но след известно мълчание продължи:

– Няма да те измъчвам повече – продължи конят с нежен примамлив глас. – Спомни си: Оракулът ще те закриля три дни. Два минаха. През оставащия трябва да се справиш с къщата.

– Тогава, защо трябва да ме изоставиш?

– Ами... тебе те закрилят, а мене не!

– О! Ти си бил страхливец!

– Кажи, че съм придобил чувство за функционална цялост. Имаш ли цел – съществуването ти вече не е безмислено.

След тези думи Алекс свали силовото поле. Въздухът бе така нажежен, че Сам едва не се задуши. Прехвърли крак през седлото и се спусна на земята. Ботушите веднага побеляха от полепналия прах. Шпорите, една невероятна отживелица по отношение на Алекс, зазвъняха по разбитите камъни.

На половината път Сам рязко се спря, огледа къщата, обърна се към Алекс, мярна желязното му лице, насочи очите си към небето и като не намери отговор на безмълвния си въпрос, бавно започна да сваля оръжието от себе си. Първо посла разперен на земята маскировъчния си плащ със скрития в него плазмен облак, после върху него нареди карабината, револвера, пистолета, дузината гранати и цяла камара муниции, свали от ботушите си шпорите, които при нужда изстрелваха тънички всепроникващи стрелички и ги трупна най-отгоре, накрая хвана широкополата си шапка, дезактивира радара и лазерния секач и я захвърли

така на купа, че тя покри арсенала.

Алекс го наблюдаваше учуден.

След като се обезоръжи напълно, Сам се отправи към Вратата. На външен вид Тя не представляваше нещо особено: обикновена изработка от дъбови небоядисани дъски със стандартната брава. Изглежда, доста любители на внезапни решения бяха оставили следи по нея: дупки от куршуми, срезове с лазерни лъчи, обгореното от изпепеляващия полъх на високотемпературната плазма и дори жестоките ритници, нанесени с тежки подковани обувки. Но след всяка вреда Вратата се бе възстановявала по неизвестен начин и само следите от грубото отношение бяха запазени грижовно.

– Аз помня всичко – сякаш искаше да каже Нейната повърхност – и добро и лошо.

Сам бутна Вратата, чу се болезненото скърцане на ръждясалите панти и от откритата Тя зае положение на отворена. Вътре цареше приятен полумрак. Пристъпи прага и се озова в обширна стая, по-скоро салон със вита стълба в дъното, която водеше към втория етаж. В края на дългата маса седеше стара жена и го гледаше внимателно.

– Влез, момко – гласът и бе по-старчески приятен – и седни. Сега ще те нагостя. С каквото дойдеш при мене, с това те и посрещам. Някога тук бе най-прекрасното място на света. Извори бликаха на всяка крачка. Поточетата ромоляха романтично. Бяхме млади и пълни с надежди и велики планове. Времето ни разгони. Времето ме изсуши. Погледни, на какво съм се превърнала.

Тя се изправи с пъшкане, отиде до почернялата от саждите печка, свали огънатия от някакъв удар чайник и наля бяла течност в две кристални чаши.

– Ще пийнеш ли малко мляко? – запита жената.

– С удоволствие – зарадва се Сам.

Вкусът на млякото беше необичаен.

– Хората си отидоха – продължи да нарежда старицата. – Пръснаха се по звездите и забравиха родината си. Останахме само ние, старите. Отначало разрухата пребори съоръженията, а после пустинята се справи с живота. Останаха ми само спомените. Очаквам скоро смъртта да ме посети.

Тя изведнъж скочи и ситнейки с краката си, започна да се разхожда из голата стая.

– Кои сте вие? Какво знаете за себе си? Откъде сте дошли? Накъде отивате? Къде са ви корените? За какво се борите?

Старицата спря, погледна го зорко в очите и продължи:

– Върви си, момко. Ожесточение е обхванало сърцето ти, но дълбоко в него трепти капчица доброта.

Каза тези думи и изчезна някъде. В стаята нахлу неприятен горещ вятър. Вдигна се прах и замириса на дълбока древност.

Пантите на Вратата изкърцаха. Нахлу облак ситен пясък и покри пода. Сам се завъртя около себе си за последен път, запечата гледката и с объркани чувства напусна къщата.

Конят-робот го очакваше на същото място, без да беше променил положението си.

Сам се приближи до оръжието си, почти мигновено го „нарами“ и с бързи крачки се насочи към Алекс. Метна се в седлото и заби шпори в хълбоците. Конят се изправи на задните си крака и гневно изцвили. Подобно унижение отдавна не бе изпитвал. Понечи да загалопира и... замръзна на място.

Те не вярваха на очите си.

Къщата се превърна в неугледни руини.

Препуснаха край тях и скоро ги изгубиха от погледа си. Закатериха се по склона на висок хълм с плоско било. Слънцето биеше в гърба им. Сянката сочеше ярната посока. Очите на Сам бяха хипнотизирани от ритмичното и поклащане. Гледаше безучастно, как тя поглъща камък след камък и безпрепятствено ги изхвърля.

– Погледни! – стресна го гласът на коня.

Встрани от тях, в посока Слънцето, ги настигаше верига конници. Огнен сноп затъмни небесното светило. Зарядът възпламени спечения пясък. Десетки и стотици изкрящи капки, като огнен дъжд се посипаха по бегълците.

Без да чака заповед, Алекс спусна защитното поле и бясно препуска. Пред тях се вдигна стена на взрив. Преминаха я под облак падащи камъни. Единствен роботът би могъл да обясни, как успя да премине разкъсаната земна гръд, без да пропадне в разтворилата се дълбока цепнатина.

Димната завеса ги скри от неизвестните врагове...

– Ще ни убият – изстена Алекс. – Конете им са най-нов боен модел. Улучат ли щита ни, превръщаме се на облаче синкав дим.

– Прави, каквото можеш – усети Сам див пристъп на страх.

– Как не искам да умирам – почти зави Алекс. – Кой ще отмъсти за Били?

И вместо да продължи да препуска с пълни сили, Алекс се просна

на земята и замря, като се превърна в обикновен примитивен камък. Напразно Сам блъскаше с шпорите си. Конят търпеливо и с голяма доза мазохизъм понасяше електрическите удари. Човекът замря под тежестта на примитивния страх. Сви се на седлото и зачака със затворени очи приближаващия край.

Нетърпението, дори в критична ситуация, е неизменен израз на вродено любопитство. Сам отвори очи и обгърна с бърз поглед околността. Десетината конници, построени в идеална индийска нишка, преминаха на два разтега разстояние от тях и ги покриха с пътна пепел.

Тропотът затихна в далечината.

– Май се отървахме – въздъхна Алекс. – Забеляза ли лицата им?

– Не, но видях гърбовете им.

Точно на врата на коня, малко над седлото, се оформи широк екран. Замяркаха се различни лица.

– Ехе, те се смеят!

– Познаваш ли ги?

– Дори не съм ги виждал!

– Запомни ги и се пази. Това са пазачите на пустинята. Бродят сред камъните и пясъците, ловят случайните пътници и... знаеш ли как постъпват с пленниците?

– Не.

– Пазачите са роби на пустинята и са обречени да скитат из нея, докато не си намерят някой замесник. Тогава се освобождават.

– С теб, какво щеше да стане?

– О-о! Дребна работа, незначителен детайл от унилата гледка.

Смачкана тенекия. Липса на разум. С една дума, смърт.

– А сега, какво ще правим?

– Изплъзнеш ли се веднъж, втори път не могат да те преследват и пленяват.

– Да вървим тогава!

– Още е рано – уточни Алекс с равнодушното си конско самодоволство. – Не трябва да ни хванат до полунощ. Засега, ловът продължава. И ние сме още прост дивеч. – Той се разсмя бурно.

Преди да падне мракът, Слънцето ярко се разгоря, но без да нажежава повече пясъка, стана огромно и запълни половината хоризонт. Постепенно потъмня, превърна се в червен гигант и след като се скри, небето още дълго аленееше.

Някъде към полунощ се разнесе далечен вой.

– Пустинните лисици.

– Мина дванадесет – забеляза Сам. – Струва ми се, че може да вървим необеспокоявани.

– Още не – възрази конят. – Докато лисиците вият, времето спира.

– Гледай ти! Още едно странно правило.

– Правило като всички останали в света на техническата магия.

– Престанаха да вият!

– Сега ще им дам да разберат – оживи се Алекс.

Конят полетя направо от легнало състояние. Ускорението бе така силно, че Сам почти се свлече от седлото. Притисна се към силовото поле-щит и главата му се замъгли.

– Настигаме ги.

– Кого?

– Пазачите на пустинята.

И наистина, пред тях, само на няколко метра, язدهа десетте конника. Преди те да забележат появата им, Алекс вихрено застана точно на пътя им. Сам заповеднически вдигна ръка.

– В името на пустинята – думите сами се появяваха в главата му, – следвайте ме!

Веселите възгласи спряха. Шегите увиснаха недовършени във въздуха. Смутените хора първоначално млъкнаха, после изригнаха гръмки възгласи на негодувани, но бяха принудени да се подчинят. Построиха се в две редици по петима и заобиколиха Сам и Алекс.

Групата запрепуска бясно през пустинята.

– Сега никой няма да се осмели да ни спре – поясни Алекс. – Те ще ни защитават от всички опасности. Такъв е законът на пустинята през този ден.

Склонът се спускаше рязко надолу. Мъгла покриваше реката. Водата бурно течеше.

– Имате щастие – заговори първият мъж отдясно. – Мой ред е да се уволнявам от редовна пустинна служба. А на воля ме чакат няколко пренеприятни личности със заредени карабини. Смятате ли, че иначе нямаше да ви забележа в онова каменно състояние на лична маскировка?

– Как се казваш, приятелю? – запита Сам.

– Варномонук. Родом съм от Салотониковата гора. Но ме наричат просто Варнук.

– Успееш ли да се освободиш, ела в ранчото ми. Струва ми се, че ще успея да ти осигуря някаква защита.

– С радост ще се възползувам. Страх ме е, че жив няма да стигна до

къщата ти, но те уверявам, на всяка цена ще опитам.

Алекс се гмурна отначало в мъглата, после във водата и Сам не успя да каже довиждане на строгите си стражи.

– Бори се, Сам! Бори се! – завика Алекс и го изхвърли от седлото и защитата. – Бори се за живота си!

Преди да падне във водата, Сам се превъртя няколко пъти по време на краткия си полет, успя инстинктивно да докопа дръжката на пистолета, а накрая видя коня да се обръща и да препуска към вътрешността на пустинята.

Но повече нямаше време да наблюдава вероломния си спътник. Съвсем близо до него премина голямо, гъвкаво и пъргаво тяло с вретенообразна форма. Поиска да стреля, но силен удар му попречи. Наистина пръстът натисна спусъка на плазмения пистолет и зарядът се завря на пусто във водата и изгасна сред облак съскаща пара.

Речната акула-супермутант захапа тялото на Сам. Спаси го предвидливо надянатата ризница със силово закрепване. Рибата бързо забеляза невъзможността да забие зъбите си в жива плът и подчинявайки се на природния си инстинкт, го повлече в дълбокото. От водата нямаше защита – щеше просто да се удави. Плазменият пистолет в случая бе излишен – огнената плазма щеше да го свари със заряда си. Наложил му се да пусне пистолета. Затърси със свободната си дясна ръка револверът, но той се оказа наполовина в захапката на акулата. Единственото, което се оказа във възможностите му, бе да извади ножа и да замушка с него където му падне. Бликна кръв и замъгли напълно и без това мътната бездна.

Няколко по-дребни хищника бяха привлечени от миризмата на кръв. Те не изчакаха акулата да умре, а се нахвърлиха като вълци върху разбеснял се глиган и стръвно заръфаха.

Сам усети хватката на челюстите да отслабва, напъна се и успя да се измъкне. Загреба мощно с ръце и се насочи право към брега.

Този път успя да докопа карабината навреме.

Стреля по препречелия път му крокодил и със задоволството на войник по време бой видя, как бронираното тяло се разлетя на кървави части, след избухването на куршума.

Брегът се оказа съвсем наблизко. Две загребвания бяха достатъчни да се хване за увисналите клони и с един мах на краката да се окаже високо над речната повърхност. Под него мътилката се завъртя в бесен въртоп, бляснаха озъбени челюсти, мярнаха се гъвкави тела и разочарованите любители на прясно месо побързаха да изчезнат, след като

плячката им избяга.

Сам обърна гръб на Реката – тя бе един отминал етап в неговото пътешествие, – и по преплетените клони се запромъкна навътре в гората. Забеляза, че почти нямаше листа. Дърветата бяха поголовно изсъхнали, въпреки невероятната влага. Но нямаше нито време, нито желание да се замисля... Наблизо някакъв голям звяр се провираше шумно през гъсталака без да подбира път.

Огромен черен носорог се мяташе и блъскаше в калта и пречупваше с едрото си тяло с лекота срещнатите дървета. Изблиците на гняв все по-често се придружаваха с рев на уплаха.

Сам се премести на по-здрав клон, откъдето виждаше ясно носорога. Животното потъваше в калта и се мяташе като бясно. Злобните очички премигваха тревожно и напразно молеха някого за помощ. Тинята обхващаше тялото с неумолимите си прегръдки и бавно, сякаш с наслада, го поглъщаше. Ревът тресеше въздуха и заглушаваше всичко наоколо. Устата се напълни, полетя издишван фонтан, придружен от блъбукане, което бързо затихна и последното нещо, което изчезна от белия свят беше върха на острия рог. Няколкото движения по повърхността изчистиха и последните следи от гигантското животно.

Имаше го преди миг – превърна се на кал.

– Каква ужасна смърт – промълви Сам и усети жал към непохвтия гигант.

Но в следващия миг сам с ужас забеляза, че дърветата бавно потъват в тинята. Няколко секунди панически се премяташе от клон на клон и от стебло на стебло, но се овладя и затърси с поглед устойчиво място. Забеляза нисък хълм и инстинктивно се насочи към него.

Оставаха му само десетина метра до твърдата наглед земя, когато и последният здрав клон, на който се намираше, започна да потъва. Краката му се покриха с кал.

Изтегли ласото от пояса си и като натисна копчето, го насочи към стеблото на единственото растящо на хълма дърво. Въжето изсвистя и здраво се уви около дънера. Двигетелят зашумя и затегли човека към сухото. Сам се стараше единствено да не изцапа очите си. С голи ръце отблъсваше изпречилите се препятствия.

Почти невярващ се изправи на крака и с наслада заопипва твърдата почва. Опря се с гръб на дървото и се отпусна на земята. Задиша дълбоко волния и прекрасен въздух.

Спасен съм! – мина приятна мисъл през главата му.

И веднага съмнение проникна в душата.

Защо е като марионетка? Кой дърпа всъщност конците? Кой мисли вместо него и взема решения? Защо всеки път се получава така различно. Как да разчупи този омагьосан кръг?

Вдигна поглед към небето и с надежда потърси някакъв знак...

През порите на земята заизлиза душна мъгла. Белезникави нишки се насочиха към небето, сплетоха се в плътна завеса, която подхваната от слабия вятър се разкъса на талози и се понесе към очите на Сам.

Шумът на буйната вода се притъпи и сякаш отиде някъде много далече. Приспиващо спокойствие погали Сам и нежно затвори обърканите очи.

Сънят надви пламтящия мозък и спусна живителна за него тъмнина, а от нея...

Появи се пещерата. Направо от стените излитаха огнени кълба и пламъците биеха в тавана. В средата на каменния олтар оракулът бърбореше с широко отворената си уста.

Неясните звуци изпълваха залата.

Сам се напрегна и за свое учудване започна ясно да разбира думите. Оракулът говореше!

– Сведи чело към земята, виж змията що в краката пълзи, вдигни я бързо и около шията си я увий! Раздвоеният и език пътя ще ти показва!...

Колко дълго беше спал, Сам не успя да установи. Отвори очи и бе запленен от прекрасната гледка.

Реката величествено носеше водите си между двата бряга. Левият, по-далечният, щедро разпръскваше със златистите си камъни ослепителните слънчеви лъчи. Десният даряваше зелена отмора на очите. Игрив вятър вълнуваше разкошните корони на дърветата. Песните на неуморните птици се сливаха във възторжен сроен хор. рипяваха им насекомите. Но понякога общата хармония се нарушаваше от силният рев на скрит в глухите дебри голям хищник. Тогава гората се смълчаваше и обитателите и почтително изчакваха господарят да свърши със словото си.

От хълмчето с дървото, на което се бе облегал, до гората почвата бе покрита с пъстър цветен килим и по него крачеше стройна жена.

– Колко се радвам, че мога да Ви видя – каза тя, след като спря на две крачки от него. – О, ти си бил почти момче. Не се учудвам, че Ред те е подценил...

– Той се опита да ме убие – измърмори смутено Сам.

– Знам – спокойно отвърна жената. – Отнесъл се е зле с Вас и не

мога да Ви упрекна в нищо. Нея вечер очаквах Ред да дойде при мен, а той се запилял в Развалините... Щеше да види последната си рожба, Виржиния, вече не е бебе, но още не се досеща, че когато порасне, няма да има защитник.

Жената замълча и се отдалечи на няколко крачки. Сам се надигна и с мъка се изправи. Усети слабост, пред очите му притъмня и да не падне се хвана за дървото.

Когато се съвзе, откри, че е невероятно мръсен и неволно се засрами.

– Къде мога да се измия? – запита той.

Вместо отговор жената на Ред, или по-скоро любовницата му, вдигна ръката си: по-добре стой на място. Прекара поглед от шапката надолу до краката. Сам усети облекчение. Чистотата го обсеби от порите на кожата до шпорите на ботушите. Сила и свежест нахлуха в жилите и мускулите.

Той беше готов за нови преживявания.

И заедно със силата дойде яростта. Само да види отново Алекс и ще... Всъщност, какво би могъл да стори на бронираното същество? Един кон-робот може да бъде опитомен единствено чрез обзядване.

– Напразно виниш приятеля си – сякаш прочете мислите му жената. – Той се осмели да приближи моите граници повече от допустимото и ако ги беше пристъпил дори със сантиметър, щеше веднага да загине. Конят Алекс уби Ред и аз ще му отмъстя! Но преди това трябва да науча подробностите за смъртта на моя син Били...

– Той е бил твой син? – изуми се Сам.

– Какво чудно има в това?

– Били е живял преди много години.

– Ние, жените на Пустинята сме вечни. Родила съм се далеч преди планетата да опустее. В началото на Разрухата се заселихме край Река-та... Беше ни трудно, много трудно и едва оцеляхме. Сега сме неразделна част от Системата... Децата ми бродят по неосвоените кътчета. След време там ще възникнат големи селища и те ще станат родоначалници на Новото човечество.

Тя млъкна. Хвана за ръка Сам и го поведе през разкошната градина. Стигнаха до една дървена беседка, увита с пълзящи растения. Жената се извърна и приближи устните си към Сам.

Момъкът усети приятна тръпка да минава по тялото му и след като я сграбчи в обятията си, забрави всичко друго на света...

Съвзе се на полето.

Край него търпеливо тъпчеше Алекс.

– Приятелю, Сам – заговори с непринудена сигурност, – прекалено дълго се отдава на сладострастието. Мятай се на седлото, защото ни предстоят сериозни дела.

И какво можеше да му се възрази, а и Сам не изпитваше желание да влиза в пререкания с робота. Разбираше поведението на спътника си и същевременно се бунтуваше срещу студената рационалност на мошината. Та те не бяха едно цяло, една същност и мисъл, те бяха нещо повече, нещо по-силно, две същества със свой собствен свят и разбиране и не би трябвало...

Какво не би трябвало?

Изведнъж се усети чужд и напълно излишен. Не разбираше нрава на Пустинята и тя му отговаряше със същото. Усещаше как тайнственият мощен организъм отказва да го приеме като част от себе си и чрез имунните си сили прави всичко възможно да го изхвърли или да го погуби.

Дали някога ще успее да се приспособи?

– Може би – отекна в главата му познат женски глас. – Опитай и щипи успееш, бори се ище победиш, търси и ще намериш.

Подиграваше ли се или бе изкрена?

Със скок се метна на седлото и Алекс, без да чака заповед, се понесе към ранчото. Галопираше без да се крие, шумно и родостно, вдигайки гъст облак белезникав прах. Намираха се в землището на заселниците и опасността бе отстъпила пред правото на закона.

Два конника с развяти наметала пресякоха пътя им, но Сам не ги видя.

Спряха пред вратата на ранчото.

Сам скочи от седлото и докосна с пръст ключалката. Домът го позна и с радост го прие. Градината разцъфтя. Езерото се напълни с кристална вода. Дърветата зашумяха с гъстите си корони.

Ръката го засърбя. Погледна дланта си и откри бледо петънце на мястото, където се бе докоснало перото на лешояда. Почеса се и му мина. Но петното остана.

– Необходимо е да поговорим.

Алекс се бе опънал на обичайното си място близо до оградата.

– Скоро ще станеш баща – заяви конят. – Момчето ще прилича на тебе. Но това всъщност не е важно. Трябва да се върна към предисторията на този въпрос.

Сам се завъртя по корем и за пръв път се изненада от промяната в

гласа му – в него ясно личеше вълнение.

– Оракулът ми обясни, че ако искам да отмъстя за Били, трябва да се обърна към Харолд Силния. Той те мрази заради смъртта на Ред и иска да те убие. Наложил се да поговоря с него. Варваринът ми предложи сделка. Аз се задължавам, ти да станеш баща на син, след което той ще ми разкаже всичко, което знае за Били... Както виждаш, интересите ни съвпаднаха и бях принуден да се съглася.

– Да ти кажа правото, нищо не разбирам!

– Касае се за едно вярване сред първобитните племена. Те смятат, че ти си неуязвим като Ахил или Зигфрид. А според поверието неуязвимостта се предава от баща на син.

– И ти ме продаде, така ли?

– Интересите ни в случая бяха противоположни.

– Ти вярваш ли в подобна неуязвимост?

– Дявол знае, във всеки случай рационално зрънце има. Пустинята е една сложна и взаимосвързана система. Отделните части имат собствен статут и някаква степен на защита. Смята се, че след зачеването на детето, тази защита се сменя и новакът се приобщава към цялото с всички последствия.

Роботът се изправи, изпъна докрай снага и крака. Извиси се високо над човека и заизглежда като гигантско метално насекомо, готово да погълне същия този човек, но вместо наистина да го направи, рязко се раздвижи, прескочи оградата и в бесен кариер се насочи някъде навътре в Пустинята.

КРАЙ

© 2002 Красномир Крачунов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/520>]